

Еміліос
СОЛОМУ

Щоденник
однієї
зради

роман

Переклав
Андрій Савенко

600 mi 0 600 1200
0 600 1200

*The Cultural Services of the Ministry of Education, Culture, Sports and
Youth of Cyprus
have supported financially this publication.*

*Це видання здійснено за фінансової підтримки
департаменту культури Міністерства освіти, культури,
спорту та молоді республіки Кіпр*

Αιμίλιος Σολωμού

Ημερολόγιο
μιας απιστίας

Еміліос Солому

**Щоденник
однієї зради**

---

*З грецької переклав
Андрій Савенко*

**ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ**

УДК 821.14.06

C-60

Еміліос Солому

ЩОДЕННИК ОДНІЄЇ ЗРАДИ

Роман

З грецької переклав Андрій Савенко

Перекладено за виданням:

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Ημερολόγιο μιας απιστίας

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αιμίλιος Σολωμού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Αιμίλιος Σολωμού, 2012

ISBN 978-960-496-800-8

Лінія життя людини є прямою, однак, потрапивши в замкнений простір острова, вона може перетворитися на коло чи своєрідну спіраль. Грецький археолог Дукареліс двічі потрапляє на Куфонісі, всіма забутий острівець посеред кікладського розмаїття, на якому його життя поєднається з долею трьох жінок. Він намагатиметься зв'язати розірвану нитку власної історії для того, щоб вирватися з колоподібного блукання лабіринтом сучасності, віднайти втрачену рівновагу та зрозуміти себе, адже першим кроком зради завжди є зрада самого себе. Паралельно він повинен розплутати клубок, що поєднує археологічні знахідки, адже знання минулого допомагає збагнути причини, що призводять до сучасного стану справ. Та чи можна лишитися переможцем у змаганні, коли твоїм суперником є Час?

Усі права застережено. Жодної частини цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».

© 2015 by Psychogios Publications S.A.

© Андрій Савенко, український переклад, 2022

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2022

ISBN 978-617-7654-97-0

Іржава бляшанка, яка виконувала рейс, кинула швартові буквально на кілька хвилин, щоб на пірс устигли вистрибнути її й так нечисленні пасажери, і вже знову виходить у відкрите море. Її обшивка рипить від зіткнення з водою, коли вона розрізає море, лишаючи за собою білий пінистий слід. Із залізного черева підіймається чорний-пречорний дим і тече до прогнилої труби — справжній вулкан, що вивергає з себе лаву й попіл. Густих чорний дим розтягається по небу, немов згряя вороння, яка лине за обрій. Суміш запахів смоли, бензину, йоду та морської солі створює задушливу атмосферу.

На бетонному пірсі, пощербленому й обгризеному морем, відкритому для буяння всіх вітрів і часу — наочний приклад того, що немає нічого вічного в цьому минутому світі, — залишаються кілька місцевих, які приїхали зустріти щойно прибулих з Пірею родичів, офіцер берегової охорони, запханий у тісну форму, неголений, нервовий і злий через клятву роботу з самого ранку, та п'ять-шість іноземців, схоже, туристів, які збилися зі шляху, що іноді трапляється з перелітними птахами.

Усі стоять невиспані, з набряками під очима через безсоння чи силуване дрімання на незручних сидіннях під час нічної багатогодинної подорожі. Одна жінка намагається втихомирити своїх малих дітей, які щось канючать і хлюпають носами, хоча, вочевидь, і сама вже тримається з останніх сил. Якийсь дідуган у піджаку, досить тепло вдягнений як на ту пору року, тягне в руках дві напаковані торбинки, хитаючись то в один, то в інший бік.

Усіх хтось зустрічає, крім одного самотнього чоловіка, який тримає валізу в руці. Він видається зайвим поміж

простих острів'ян, та й серед туристів теж, через свою білу льняну сорочку, офісний фасон штанів і солом'яний капелюх. Стоїть собі на самому краєчку моря, немов жертва кораблетрощі, яку хвилі викинули десь у забутому всіма місці. З подивом він дивиться довкола. Шукає, певно, тягоношу, який узяв би його валізу, чи сповнюється каяттям через те, що опинився в такій глухомані. Так ніби ніяк не зважиться, що робити далі. Не схоже, щоб він збирався піти з пристані. Кидає погляд назад і сумно дивиться на корабель, що віддаляється. Дивно, так дивно. Раптом його охоплює відчуття, наче він упав із самих небес на цей острів, немов книжковий герой, якого несподівано закинув на чисті сторінки якийсь письменник. Ledь помітна, гірка посмішка була готова зірватися з його вуст. Так не може бути, ні, не так. Він цілком реальний, з плоті й крові, не виплід чиеїсь фантазії. Як і ці люди довкола. Не можна ж стояти тут цілий день з валізою в руці. Урешті, він іде з пірса, повертає праворуч, проминає червоний млин і елінг, де скупчилися в очікуванні ремонту сині, білі й червоні човни, та простує до невеликого поселення з традиційними для егейських островів хатинками.

Кілька дідуганів ніжаться на сонці в кав'ярні на вершині пагорба, зиркають на нього скоса, здивовано роздивляючись, що то за один, весь час, поки він крок за кроком долає сходинки підйому. Він піднімається до них, зупиняється, роззирається довкола, наче шукає щось, та видно, що йому непереливки. Ні, того, що йому треба, більше тут нема, нема. Зрештою, наважується, а що робити, повертається до дідів, їхніх облич, укритих зморшками, подовбаних морською сіллю, вигорілих дотла під літнім сонцем.

— Перепрошую, а в який бік іти до пансіону «Анемомілос»?

І вони наче раптово оживають, на мить їхні очі спалахують, якась невиразна життєва сила несподівано вириває в них. Немов зірки, у ядрах яких вигорів водень і гелій, і тепер те, що лишилося від їхньої жарини, знову охоплює вогонь і воно іскрить востаннє.

— Ще двісті метрів угору, а там праворуч, — каже хтось із них і показує напрям пальцем, цілячись у щось між землею та небом. Його палець, немов скам'янілий, нерухомо зависає, нагадуючи перст якогось біблійного пророка, чий образ трапляється на сторінках Старого Заповіту. Кістлявий, висохлий, знекровлений, він просто висить у повітрі.

— Дуже дякую! — відповідає чужинець і продовжує свій шлях.

Мощі знов поринають у свої короточасні мріяння чи радше у власне небуття. Важко сказати, чи вони ще здатні мріяти, чи хоча б у них збереглася здатність пам'ятати щось з попереднього життя тепер, коли сплигло стільки часу. Аж доки один із них, убраний у все чорне і скручений як стовбур маслини, який із цікавістю продовжував дивитися на чужинця, уперши погляд в його спину, не оживає, перериваючи летаргійний сон інших:

— Гей! Оцей ось... Це не той археолог... Як там його... Який був тут... Коли?... Років двадцять-тридцять тому? Пригадали?..

— Дукас? — вихоплюється в одного, геть засушеного дідка, що сперся підборіддям на палицю.

— Точно, це він... Дукас! — підтверджують чорні сорочки.

— Гм... навряд. Направду, не так уже й схожий. Після того, що сталося, хіба йому можна показатися на очі комусь на острові? Що він тут забув? — продовжує роздуми

палиця, кадик у горлі ходить туди-сюди, наче стародавній підйомник.

Чужинець відчуває, як їхні погляди ножами впиваються йому в спину. *Ножик, ніж.* Продовжує підйом. Увесь час спиняється, щоб передихнути. Таке відчуття, що валіза важчає. Попри ранковий вітрець, що продуває сорочку й загрожує зірвати капелюх, відчуває, як піт, краплина за краплиною, виступає на чолі, біжить з пахв, лишаючи вогкі доріжки. Не такий він уже й молодий. Скоро стукне шістдесят, хоч він і не хоче в це вірити, роки назад не вертають, життя йде своїм шляхом. Він ступає сходишками до «Вітряка», наче Дон Кіхот, а воно спускається назустріч, швидко дріботить ногами, наче тахікардія, яка іноді починає шалено гупати в його грудях, забиваючи дихання.

Дивиться праворуч, бачить у глибині розшукуваний пансіон. Якась жіночка, симпатична, навіть дуже нівроку, років десь сорок, хтозна, спершу вагаючись, а потім рішуче підходить до нього й питає, чи він той пан, якого вона чекає.

— Так, це — я! — натужно відповідає він, і вона без зайвих розмов проводить його до номера.

— Стомилися, мабуть.

— Так, — коротко відповідає він. У таких випадках багатослів'я зайве; та й що можуть сказати одне одному дві незнайомі людини?

Піднімаються тісними сходами. Біля першої росте розкішний трояндовий кущ. Червоні квіти в оточенні зеленого листя випромінюють свіжість і їхній аромат просотується глибоко в його груди. Спиняється на мить. Пестливо торкається однієї квітки. Уже й не пригадує, коли він виказував стільки ніжності. І раптом, наче усвідомивши це, він відсмикує руку. Насуплює брови. Підходить до кімнати,

але пахощі вже лишилися на його пальцях, мов провина, злочин, який не анулюється за строком давності.

— Це моя гордість, — каже господиня про троянди, і ось між двома незнайомими людьми вже ледь не зав'язується розмова на таку ніжну тему: про квіти, можливо, і про птахів, про природу, зірки, як є настрій, ніколи не кажи ніколи. Та схоже на те, що ця спроба поговорити приречена, чужинець щось буркає собі під ніс, замикається в собі, невдалий момент, ні.

Кімната досить симпатична, нічого особливого, звісно, як і в усіх кімнатах, що винаймаються на островах. Ліжко, стіл, два стільці, усе пофарбоване в блакитні кольори Егейського моря. Та на балкончику його чекає справжнє диво. Він міг би стати романтичним раєм для закоханих парочок. Виноградна лоза з недозрілими гронами, побілені кам'яні виступи для сидіння під стіною, а замість столу цільний шмат сланцю, зіпертий на широкий глиняний глек. По краях герань і пеларгонія в горщиках на жардин'єрках, червоні, рожеві, білі квіти — буяння всіх кольорів. Звідси можна насолоджуватися видом на поселення й порт, аж доки зором не загубишся у відкритому морі. Безкрая синь, білі буруни, скелі та вітер. І він знову віддаляється, його погляд, скерований у далечінь обрїю, заглиблюється в безодні власної душі, линучи до іншого життя, далекого й минулого. Отут починається людина, отут вона й закінчується. *Море, оце море, море.*

— Ви вже бували на острові? — неочікуване питання господині повертає його на землю. Лише зараз він усвідомив, що забув про неї, а вона ж стоїть поруч. Неймовірно, скільки може виринути з пам'яті в проміжку між запитанням і відповіддю. Усе промайнуло перед його очима, усе життя стислося до сліпучої цятки, яка спалахнула й миттєво згасла.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.